

principet, der havde voldt Landet ubodelig Skade og fjernet os længere fra de europæiske Forretningscentre, end vor geografiske Beliggenhed gjorde det nødvendigt.

Per vilde ikke høre mere. Han vendte sig bort med en sky Bevægelse og gik tilbage til det tomme Kabinet. Her stod han nogen Tid i Tanker henne ved et aabent Vindu, der vendte ud mod Landevejen og Skoven og den endnu svagt farvede Aftenhimmel.

Saa var hans Tid altsaa dog kommen nu! . . . Det faldt ham ind (og han smilte selvironisk derved) at Øjeblikket jo temmelig nøje stemte med hans egne gamle Beregninger, hvor der netop var bleven taget Hensyn til den sandsynlige Virkning af det, som var sket her idag. Med hans Forlovelsens Offentliggørelse var hans „Lykke“ besejlet. Han havde nu faaet officiel Adkomst til Berømmelsens forgyldte Tornekrone.

Inde i Salen brød et nyt Hagelvejr løs, og samtidig fandt der et Opbrud Sted, — man fordelte sig igen i Værelserne. Per, der var tung i Hovedet af de ophedede Rums parfymemættede Atmosfære, havde ingen Lyst til paany at opsluges af Mylret. Med en rask Beslutning vendte han tilbage til Forstuen, fandt her sin Hat og Frakke paa en af de overfyldte Knagerækker og gik bort — ud paa Landevejen.

Aftenen var ganske sommerlig. Til den ene Side havde han Skoven, til den anden saae han ud over Sundet, hvorover der laa en røgagtig Taage. Et Par Gange standsede han og aandede dybt ud for ret at fylde sig med den dugkølige Luft, der friskende og ligesom rensende gennemtrængte hele Legemet. Hatten holdt han endnu i Haanden, og den lang-